

efter den Udregning, paa Grundlag af hvilken Regeringen baserede sine Takstationer over Udgifterne ved Loven om kronisk syge, har man med en vis Ret faaet en betydelig Mistro til de senere parallelle Udregninger af lignende Art. Ved Lovforslaget om Hjælp til kronisk syge tør jeg sige, at Beregningerne var ikke 4—5, men 10—20 Gange galt for adskillige Beløbs Vedkommende, og ved en Lov som denne vil det i alle Tilfælde dreje sig om en halv Snes Millioner Kroner, hvor mange skal jeg ikke foreløbig kunne sige, men det vil blive over en halv Snes. Venstre mener, at Statskassens Stilling er saadan, at man ikke kan gennemføre den Slags Love, uden at Regeringen udtrykkelig lader os vide, hvorfra den mener at kunne tage disse mægtige Beløb. Gør man ikke det, er det efter min Mening under de nuværende Forhold kun Blaar i Øjnene paa Befolkningen at kaste den Slags sociale Lovforslag ud til Drøftelse eller Forventning.

Det første Spørgsmaal, som maa klares, og uden hvilket en detailleret Drøftelse af Lovforslagets enkelte Paragraffer kun har ringe positiv Værdi, er altsaa: Vil Regeringen bøje sig for Venstres Krav om, at denne Sag skal løses gennem Ydelse af Hjælp til Selvhjælp, som jeg før nævned, ved Bidrag saavel fra vedkommende selv som fra Arbejdsgiver og fra det offentlige, eller vil Ministeriet fastholde det Standpunkt, som den højtærede Indenrigsminister saa absolut syntes at indtage i 1918, at den saakaldte Forsikring eller rettere sagt Forsørgelse — thi det er i Virkeligheden et Misbrug af Ordet at tale om Forsikring — udelukkende skal bæres som Statsforsørgelse i Henhold til Socialdemokratiets Program? Hvis Regeringen staar fast herpaa, er i Virkeligheden yderligere Forhandling om Sagen spildt, thi Venstre viger ikke her, saa maa Vælgerne dømme os imellem, saa maa det blive et af de store Spørgsmaal, som ved de kommende Valg bliver rettet til Vælgerne: Er I enige med dem, der som Venstre holder paa, at denne Sag skal løses gennem Hjælp til Selvhjælp, at Befolkningen skal have at vide rent og klart, hvorfra Pengene skal tages, eller er I enige med dem, der mener, at man ganske rolig kan gen-

nemføre Millionforslag for Statskassens Regning uden nogen Mulighed for at anvise, hvorledes det skal være muligt for Staten at bære Udgifterne, oven i Købet under saadanne Forhold, at vi med Rette kan pege paa, at den Mand, der har Hovedansvaret for Statskassen, udtrykkelig har erklæret, at han ikke ser nogen Vej til at skaffe disse Penge, hverken gennem Laan eller gennem Skatter?

Kan Regeringen bøje sig og gaa med til at løse Spørgsmaalet i Kraft af Venstres Princip: Hjælp til Selvhjælp, kommer det næste Spørgsmaal: Hvorledes skal det store Beløb, der alligevel vil blive Tale om, skaffes til Veje? Det kan drøftes; og saa maa vi kræve, som allerede Venstres Medlemmer krævede i Udvalget i 1918, at Lovforslaget her sammenkædes med de Lovforslag, som anviser de store Beløb, det bliver nødvendigt at kræve; saa kan en yderligere Drøftelse af Sagen selvfølgelig have sin Betydning.

Der er ved denne Lov som ved Loven om kronisk syge adskillige tekniske Mangler. Jeg indrømmer, det er undskyldeligt, thi det at sammenarbejde en Lov om Invalider med en Lov som vor nuværende Sygekasselov er en vanskelig Opgave, men den Opgave har min Sympati, fordi Sagen derved knyttes til en frivillig og samtidig til en virkelig Forsikring, som Individet selv bidrager til, og derfor vil jeg gerne være med til at fjerne disse tekniske Vanskeligheder og Mangler, hvis man i øvrigt kunde komme til principiel Enighed. Men, som sagt, saa længe man ikke naar dette, saa længe vil en detailleret Drøftelse af Lovforslagets enkelte Paragraffer kun have ringe Værdi. Det er altsaa de to Tapper, omkring hvilke Venstres Standpunkt drejer sig; Nr. 1 er dette, at Venstre forlanger Sagen løst gennem Hjælp til Selvhjælp, som et virkeligt Forsikringsspørgsmaal og ikke som et Statsforsørgelsesspørgsmaal, og den anden Tap er denne, at Venstre kræver, at man skal anvise Midlerne til den store Udgift, inden man fører denne Lov ud i Livet.

Den Gang den højtærede Indenrigsminister fremsatte Lovforslaget om Aldersrente, holdt den højtærede Indenrigsminister sig ikke til Aldersrenten alene, men talte ogsaa om Invaliderenten og brugte stærke Ord. Han haabede, at vi nu ende-